

'Ik krijg koude rillingen als ik burgers hoor pleiten om transparante communautaire onderhandelingen.'

Volgens **GÉRARD DEPREZ**, die menige staatshervorming realiseerde voor de toenmalige PSC, is er maar één manier om een akkoord te sluiten: in alle discretie (in *Le Soir*).

VIJF REDENEN OM TE TWIJFELEN AAN EEN GOEDE AFLOOP

Dat Didier Reynders een slechte onderhandelaar is, zul je **PASCAL DELWIT** niet horen zeggen. Maar zelfs een ervaren rot als de afscheidnemende MR-voorzitter zal het moeilijk hebben de communautaire onderhandelingen in twee weken weer op de rails te krijgen.

Overbodig rondje Reynders

PASCAL DELWIT

Wie? Professor politieke wetenschappen aan de Université libre de Bruxelles (ULB).

Wat? De kans dat informateur Reynders slaagt in zijn opdracht, is minimaal.

Waarom? Zijn manoeuvreerruimte is klein, de deadline vrijwel onhaalbaar en geen van de andere partijen wil hem zien slagen waar zij faalden.

Zal de aanstelling van Didier Reynders tot informateur door de koning de politieke crisis en impasse doorbreken? Weinig verantwoordelijken en analisten geloven dat. Waarom? Er zijn minstens vijf redenen om sterk te twijfelen aan een gunstige afloop.

Om te beginnen is de kloof tussen de standpunten van diverse Franstalige partijen en die van CD&V en N-VA nog altijd heel groot. De Franstaligen vinden dat ze een maximum aan toegevingen hebben gedaan – de totale overgave, zoals Frank Vandenbroucke in december 2010 stelde. Aan Nederlandstalige kant echter vinden CD&V en N-VA dat ze nog (ver) onder de lat door gaan.

Ten tweede is de opdracht van Didier Reynders extreem afgebakend. De MR-vicepremier moet overeenstemming bereiken over precies de thema's waarover de zeven partijen het niet eens geraakten tijdens de onderhandelingen: het lot van het gerechtelijk en kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde, de herfinanciering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, de overdracht van bevoegdheden van de federale staat naar de gewesten en gemeenschappen, een herziening van de bijzondere financieringswet die een gewest of gemeenschap niet verarmt en de federale staat de financiële middelen geeft om zijn taken te vervullen.

Geen toegeeflijkheid

Reynders moet met andere woorden synthesepunten zoeken die verscheidene politieke verantwoordelijken tot nog toe niet gevonden hebben. Bovendien heeft hij weinig mogelijkheden om die synthesepunten volgens een ander scenario te bereiken. En hij heeft extreem weinig tijd: amper twee weken.

Vervolgens wordt het bijzonder moeilijk voor Reynders om de Franstalige standpunten op elkaar af te stemmen. Een compromis over het 'Brussels thema' wordt bemoeilijkt doordat de partijen een andere focus hebben. De MR is vooral begaan met de rechten van de Franstaligen in de rand rond Brussel, terwijl de PS vooral focust op extra middelen voor het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Bovendien is de MR (met het FDF van Olivier Maingain in de rangen, red.) intern verdeeld over die kwestie. Het wordt dus lastig om een compromis te vinden, zeker aangezien de N-VA de splitsing van BHV beschouwt als een *conditio sine qua non* en de CD&V Brussel de facto liever geen volwaardig gewest ziet worden.

Als je die twee laatste elementen combineert, merk je dat de zogenaamde toegevoegde waar-

Didier Reynders zal er alles aan zal doen om te slagen, maar zijn ruimte is beperkt. © pn

de van de komst van de liberalen in feite een nadeel is. Misschien wenst de N-VA al lang de intrede van de liberalen. Maar dan vooral om sociaaleconomische redenen. De agenda van Reynders behelst echter bijna uitsluitend institutionele hervormingen, en op dat vlak kan de MR meer problemen creëren dan oplossingen aandragen voor de Nederlandstalige partijen.

Didier Reynders mag tot slot geen toegeeflijkheid verwachten van zijn collega's. Ook als de partijen een akkoord willen, dan nog wenst niemand dat Reynders met verve slaagt waar anderen mislukt zijn.

MR kan voor de Vlaamse partijen meer problemen creëren dan oplossingen aandragen

Wil dat nu zeggen dat de opdracht van Reynders bij voorbaat mislukt is? Nee, niet geheel. Reynders heeft namelijk nog wat marge om de lijnen ietwat te verschuiven. De meeste rek heeft betrekking op de partners in de onderhandelingen. Uit de negen democratische partijen die mogelijks een akkoord kunnen sluiten, kiest hij met wie hij spreekt of wie hij buiten spel zet. Bovendien: ook al heeft hij vooral een institutionele agenda, er hangen wel economische en financiële elementen aan vast. Die hebben vooral te maken met de transfers van de federale staat naar de gewesten en gemeenschappen en de herziening van de bijzondere financieringswet. Vanuit die invalshoek kan hij proberen een andere kijk of andere aanpak voorop te stellen. Ten slotte zal Reynders 'het gewicht van het verleden' niet torsen, van maandenlange onderhandelingen sinds juli en verslechterde relaties tussen partijen en mensen.

Het is misschien maar magertjes, gezien de beperkingen en de vaststelling dat de partijen zich alsmat meer voorbereiden op verkiezingen. Maar je mag ervan uit gaan dat Didier Reynders, gepokt en gemazeld door het politieke leven, er alles aan zal doen om die kleine ruimte te benutten.